

(Фокус, 6. 11. 2011)

Прије тједан дана, у првом дијелу овог текста о положају Републике Српске у контексту свјетске геостратегије, изнио сам слиједеће тезе:

- На темељу неколико индиција чини се, с великим ступњем вјеројатности, да ће доћи до прекрајања граница на Балкану, а и да ће, поред Србије, тиме бити захваћена Босна и Херцеговина. По овом могућем сценарију РС би била преполовљена, а и источни дио би се распао на неколико дијелова, док би западни дио гравитирао Загребу;

- Ако је то тако, онда НАТО нема никаквог интереса да прими БиХ као чланицу јер би тада морао гарантовати њене границе. НАТО сада у тој земљи има војне базе и "свјезу крв" за своје војне, "хуманитарне" експедиције па му више није ни потребно;

- Наравно, увијек је могуће да је ова хипотеза погрешна, али велико можда што се тиче Босне и Херцеговине, и да ће "Велики брат" инсистирати на централизираној БиХ држави гдје ће Бошњаци имати пуну контролу над главним политичким и економским полугама;

- САД су свјесне да њихова подршка Бошњацима имплицира и постојање значајних терористичких елемената. Али, то је стратегија ове велесиле. Да би оправдала своју наводну борбу против свјетског тероризма која крије империјалистичке циљеве, Америка је покренула такозвано арапско прољеће што је углавном резултирало стварањем исламско-фундаменталистичких режима;

- Што било да било, САД, уз издашну помоћ Србије, раде интензивно на исламизацији Балкана, а посебно то исто раде у БиХ. Тако се на нашим подручјима све јасније истиче граница између исламских и кршћанских земаља.

- Успркос ономе што Америка ради за њих, Бошњаци су у процијепу јер она истовремено уништава велик број муслимана у Африци, те на Блиском и Средњем истоку.

Бошњаци напоскон "отворили душу"

Да између Бошњака/Муслимана и Америке постоји "нека тајна веза", међусобна љубав која је Бошњацима омогућила да имају садашњи привилегирани положај али и мржња због глобалне америчке политике према исламу, потврдили су многи бошњачки интелектуалци. Наиме, ових су дана чланови Предсједништва БиХ примили писмо од америчког предсједника Обама који забрањује БиХ да у Савјету сигурности гласа за пријем Палестине у Уједињене нације, а ван директних преговора између Палестинаца и Израелаца. Своје разочарење нису крили у изјавама дневном листу "Аваз" од 4. 11. 2011, (стр. 2-3). Ево неких изјава:

- Како се супротставити некоме ко је главни регулатор међународних односа? Ако изгубимо њихову подршку, питање је ко ће нас подржавати и хоћемо ли уопће опстати. (професор Х. Р.)

- Професор Е. И. каже да су у поруци бх. државном врху битне двије ствари. Једна је да то тражи Америка, а знамо што Америка значи за нас. Други момент је да је истина и правда на рачун палестинског народа, и сад је дилема што учинити.

- Слично говори професор Ш. Ф., те професор Н. М.

Посебно је уочљив став аналитичара Т. Л. који још јасније говори о безувјетној помоћи САД Бошњацима у посљедњих 20 година, а упушта се и у религијске стратешке

конфронтације типа "Хантингтон" (стр 3):

- Обаино писмо третира једнако специфично питање Палестине. Бошњаци би, у том погледу, требали бити посебно осјетљиви, имајући у виду да су САД и војно интервенирале на страни бранилаца БиХ.

То је, према свим релевантним изворима, било први пут у историји да једна моћна, западна сила отворено и војно интервенира у рату на страни која је већински муслиманска, а против агресора који је из већински кршћанске државе.

Алал му вјера! Ако се искључе етикете: бранилац и агресор, ни ја "чувени велики исламофоб" који одавна упозорава на ове чињенице, а због којих сам добрим дијелом и био окарактеризиран као исламофоб, не бих то могао боље рећи. Или је, можда, "под мојим утјецајем", ова врст бошњачких интелектуалаца и сама постала исламофобна.

Сада се види јединство али и разлика између вехабија и дијела бошњачке интелектуалне елите, наравно не цјелокупне јер многи бошњачки интелектуалци, иако у мањини, истински оптирају за европску, грађанску државу :

Иако имају исте крајње циљеве, вехабије без калкулирања, и по потреби преко тероризма, реагирају на политику САД према муслиманима на Блиском и Средњем истоку, док происламистички настројени Бошњаци привремено задржавају бијес и огорчење поводом антиисламске САД политике у Азији јер још увијек требају Америку како би учврстили актуалну идеологију политичког ислама на Балкану.

Гдје је интерес Републике Српске

На то питање одговор није тежак, али околности чине логику понашања изузетно тешком. За сада изгледа јасно да ће се процес исламизације учврстити у Федерацији, а на штету Хрвата који ће се, у нешто дужем року, преполовити. Бошњака је тамо четири пута више па ће уз помоћ малих хрватских икебана партија овај процес, ако се неко чудо не деси, успјешно довршити. Привреда Федерације ослањат ће се на Турску и (остале)

исламске земље, а шеријатски закон, у почетку прикривено, постат ће на дужи рок доминантан. *Напомена.* Ово је констатација постојећег тренда у Федерацији, а не морални став. Аутор ових редака сматра да Бошњаци имају потпуно право на изражавање своје духовности и организацију живота с тим у складу, али да то не буде на штету других народа.

Суживот је с Бошњацима, наравно, не само могућ него и нужан, али ће вањскополитичка и економска оријентација кршћанског свијета у регији бити у много чему различите.

Искључимо за сада могућност распада Републике Српске и замислимо њен висок и трајан облик самосталности као и теоријски модел који омогућава изражавање њене воље да уђе у еуроатлантске интеграције. Да ли је то стратешки оправдано?

- У моралном погледу је апсолутно неоправдано. НАТО већ двадесет година уништава све што је српско, уводи економске санкције, бомбардира, откида територије, а то и сада интензивно чини на Космету;

- У економском погледу, ствар је једнако лоша. Еуроатлантски блок је окупирао и колонизирао ово подручје, наметао и одржавао локалне мафијашко-политичке структуре, наредио и толерирао пљачкашку приватизацију. Резултат је, као и у осталим неразвијеним земљама свијета, огромна корупција, масовна незапосленост и глад. А сама помоћ је више личила на прање новца него на стварну помоћ; не заборавимо да је у посљедњу деценију и пол "нестало" око 10 милијарди КМ (а можда и еура) од донација које су пристизале у БиХ. Не смије се заборавити ни то да су донације првих десетак година пристизале првенствено у Федерацију.

Поврх свега, Запад нам може једино понудити причу о људским правима и просперитету када једног лијепог дана, најоптимистичније за двадесет година, уђемо у Еуропу. Међутим, тамо гдје истински има сировина и тржишта, то је Русија и еуроазијске интеграције које она у овом часу подузима. Европа то полако схваћа и све се више оријентира према Истоку.

Што да се ради

- Да би РС предупредила свој могући распад, СНСД, који и сам има проблема с унутрашњим јединством, не смије се више ослањати на крхку коалицију која га одржава на власти и требало би да уђе у коалициони савез са СДС. Политички јединствена РС била би много тврђи залог за оне извана који желе њен распад;

- Морају се, што је могуће прије, успоставити специјалне и паралелне везе с Хрватском стварајући тако блок: РС-Србија-Хрватска;

- У БиХ би требало, унутар постојећих правних оквира, да РС створи међуопћински савез а хрватским подручјима, административно и економски;

- Требало би успоставити знатно боље економске везе са Федерацијом;

- Требало би прихватити сваки капитал, наравно и онај из исламског свијета, који не доводи у питање ентитетску (дејтонску) самосталност РС;

- Требало би да Народна скупштина РС изгласа, као и Србија, закон о војној неутралности;

- Требало би да се посвуда евидентирају вишкови радне снаге и да се она преусмјери ка новоформираним компанијама које ће подузети низ јавних радова;

- Требало би формирати технички високософистицирана удружена пољопривредна добра којима ће се гарантирати економски исплатив откуп њихових производа;

- Требало би формирати јединствени синдикат привреде и буџетског домена;

Евроатлантске или евроазијске интеграције

Пише: Емил Влајки

четвртак, 10 новембар 2011 14:11

-Требало би ојачати улогу малих акционара у привредном животу РС;

- Требало би осигурати, поред онога што се ради на европским, а не евроатлантским интеграцијама, статус придруженог члана актуалних евроазијских интеграција.